



## Arrest

nr. 339 131 van 8 januari 2026  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,  
thans de Minister van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 19 december 2025.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 2 september 2010 België binnen en vraagt op 3 september 2010 asiel aan. Op 27 januari 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 26 september 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 9 november 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 29 januari 2013 vraagt verzoekster een tweede keer asiel aan. Op 29 januari 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*).

1.4. Op 2 maart 2013 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

1.5. Op 11 september 2017 dient verzoekster een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 5 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.6. Op 22 augustus 2018 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nr. 215 447 van 22 januari 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.7. Op 4 december 2018 wordt ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest met nr. 218 864 van 26 maart 2019 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.8. Op 4 december 2018 wordt verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Bij arrest met nr. 220 280 van 25 april 2019 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.9. Op 12 juni 2023 dient verzoekster een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 7 september 2023 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nr. 307 389 van 28 mei 2024 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.10. Op 26 oktober 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinqies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

*In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer I mevrouw<sup>(1)</sup>, die verklaart te heten<sup>(1)</sup>,*

*(…)*

*het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>(2)</sup>, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Op 07/09/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.*

*(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort zonder een geldig visum.*

*In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en & familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:*

#### *Hoger belang van het kind*

*Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.*

#### *Gezins- en familieleven*

*Betrokkene verklaarde dat vier meerderjarige kinderen, kleinkinderen en een zus in België verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.*

#### *Gezondheidstoestand*

*Betrokkene diende een aanvraag 9ter in, die negatief afgesloten werd op 09/11/2012. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:*

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 31/10/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Betrokkene diende op 14/11/2018 nogmaals een aanvraag 9ter in die op 23.01.2019 negatief werd afgesloten wegens vrijwillige terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst. Betrokkene verklaarde tijdens het laatste gehoor hartproblemen, hoge bloeddruk en trombose te hebben. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van actuele medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 03/09/2010, 29/01/2013, 11/09/2017, 12/06/2023 Internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CG VS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een

significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoekster heeft de nationaliteit van Bosnië en Herzegovina. Verzoekster behoort tot de Roma. Zij is afkomstig uit de gemeente Zavidovici, Zenica (Bosnië-Herzegovina).

Begin 2022 was verzoekster teruggekeerd naar Bosnië en Herzegovina en heeft zij meer dan een jaar verbleven had in Zavidovici. Verzoekster, een Rom, verbleef aldaar bij haar moeder.

De situatie was erbarmelijk. Zij hadden er geen water of elektriciteit. Voedsel was schaars. Verzoekster had ook geen toegang tot gezondheidszorg in Bosnië en Herzegovina.

Verzoekster is daarom noodgedwongen teruggekeerd naar België toe, nadat zij eerder reeds kortstondig Bosnië en Herzegovina had verlaten (tussen 17 juli 2022 en 7 augustus 2022) maar moest terugkeren naar haar land van herkomst.

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na haar verblijf in België, naar het land waarvan zij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Bosnië en Herzegovina).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“(…)”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Bosnië en Herzegovina (“nationaliteit: Bosnië en Herzegovina”) en dit binnen een termijn van 6 dagen.

De motieven in de bestreden beslissing geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij – zoals deze door haar onder meer werd toegelicht tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming – voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing (zie hieronder).

3. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Verweerder was evenwel bekend met de situatie van verzoekster. Verzoekster heeft tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 juli 2023 verklaringen afgelegd over de redenen waarom zij een volgend verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend.

Zij wees op de situatie in haar land van herkomst, nadat zij in het begin van 2022 was teruggekeerd naar Bosnië en Herzegovina en zij meer dan een jaar verbleven had in Zavidovici. Verzoekster, een Rom, verbleef aldaar bij haar moeder. De situatie was erbarmelijk. Zij hadden er geen water of elektriciteit. Voedsel was schaars. Verzoekster had ook geen toegang tot gezondheidszorg in Bosnië en Herzegovina.

Verzoekster is daarom noodgedwongen teruggekeerd naar België toe, nadat zij eerder reeds kortstondig Bosnië en Herzegovina had verlaten (tussen 17 juli 2022 en 7 augustus 2022) maar moest terugkeren naar haar land van herkomst. Zij rekent in België actueel op de steun van haar familie (kinderen en kleinkinderen) om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud. De kinderen van verzoekster zijn meerderjarig. Hierdoor diende verzoekster niet direct een volgend verzoek tot internationale bescherming in, omdat zij kon rekenen op de steun van haar familiaal netwerk.

In België kan verzoekster voorzien in haar basisbehoeften. Verzoekster heeft echter geen huisvesting, inkomen of netwerk meer in Bosnië en Herzegovina. Zij vreest dat zij daarom langer kan voorzien in de basisbehoeften (zoals huisvesting, voeding en hygiëne) bij een terugkeer naar Bosnië en Herzegovina.

De verzoekende partij wijst er op dat ook socio-economische overwegingen (zoals het gebrek aan een inkomen) relevant zijn in het geval waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling (vgl. artikel 3 EVRM).

Dit is het geval wanneer de verzoeker buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254)

Verzoeker zou door de bestreden beslissing, dewelke enkel betrekking heeft op hem, worden onttrokken van haar sociaal netwerk in België. Verzoekster zou genooddaakt worden om terug te keren naar de erbarmelijke waarin zij eerder verbleef in Bosnië en Herzegovina.

*De motieven in de bestreden beslissing gaan niet in op de persoonlijke situatie van verzoekster. Dit getuigt er derhalve niet van dat met de private belangen van verzoekster op een zorgvuldige wijze werd rekening gehouden, voorafgaandelijk de bestreden beslissing.*

*De bestreden beslissing zou bovendien als gevolg hebben dat verzoekster zou worden onttrokken van zijn vertrouwde omgeving in België. De bestreden beslissing heeft derhalve een verregaande impact op de private belangen van verzoeker, terwijl niet blijkt dat de gemachtigde voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing heeft rekening gehouden met de lange tijd dat verzoekster verblijvende is in België.*

*4. Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”*

## 2.2. Beoordeling

2.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er (onder meer) wordt overwogen dat verzoekster *“verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben”*, dat de meerderjarige kinderen, kleinkinderen en zus van verzoekster niet tot de gezinskern van verzoekster behoren en dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend die op 9 november 2012 negatief werd afgesloten en op 14 november 2018 nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende die op 23 januari 2019 negatief werd afgesloten, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken niet in het bezit is van actuele informatie waaruit zou blijken dat verzoekster momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Voor zover verzoekster beweert dat niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ontkent zij de realiteit. Het gegeven dat verzoekster het niet eens is met de appreciatie door de gemachtigde van haar *“persoonlijke situatie”* impliceert niet dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting niet werd gerespecteerd.

Voor zover verzoekster wijst op de door haar afgelegde verklaringen *“over de redenen waarom zij een volgend verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend”*, kan de Raad slechts vaststellen dat haar vierde verzoek op 7 september 2023 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk werd verklaard. De gemachtigde kon volstaan met een verwijzing naar deze beslissing en diende de motieven uit deze beslissing niet integraal te herhalen. Bij arrest met nr. 307 389 van 28 mei 2024 heeft de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep verworpen. Met haar betoog in het verzoekschrift over haar erbarmelijke situatie als Rom en haar gebrek aan huisvesting, inkomen of netwerk werpt verzoekster hier geen ander licht op nu deze elementen in het kader van haar verzoeken om internationale bescherming werden meegenomen, doch onvoldoende werden bevonden om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Dat verzoekster volgens haar beweringen in België actueel rekent *“op de steun van haar familie (kinderen en kleinkinderen) om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud”*, doet hieraan geen afbreuk. De Raad ziet overigens niet in – en verzoekster toont niet aan – dat deze familieleden haar ook niet (financieel) zouden kunnen steunen wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert.

Verzoekster stelt verder dat zij door de bestreden beslissing zou *“worden onttrokken van haar sociaal netwerk in België”*, doch zij laat na enige nadere toelichting aan te reiken bij dit sociaal netwerk. Zo zij hiermee doelt op haar meerderjarige kinderen, kleinkinderen en zus, doet zij geen afbreuk aan de overwegingen in de bestreden beslissing dat deze niet behoren tot haar gezinskern en dat er geen gezinsleven wordt vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Zulke bijkomende elementen worden *in casu* niet

aangetoond. Voorts kan niet worden ingezien – en verzoekster licht niet toe – in welk opzicht het privéleven dat verzoekster in België zou hebben opgebouwd verband houdt met de uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting voor verwerende partij om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN